

περιωρίζετο εἰς λόγους μόνον· ἀλλὰ δι' ἔργων ἀπεδείκνυεν ὅτι ἐτήρει τὰ παραγγελλόμενα. Νέος ὢν διετέλεσεν ἐπὶ Νέρωνος ἐν Ῥώμῃ δούλος ἐνὸς τῶν ἀπελευθέρων τοῦ αὐτοκράτορος. Ὁ δεσπότης αὐτοῦ οὗτος ἐτέρπετο ποτὲ στραγγαλιζῶν διὰ βασιανιστηρίου ὄργανου τὸν πόδα τοῦ δούλου· ὁ δὲ Ἐπίκτητος εἶπεν ἀταράχως· θέλεις τὸν θραύσει. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ δεσπότης ἐπέμενε εἰς τὴν ἀσπλαγχνον ἐκείνην παιδιάν, καὶ ὁ πούς ἐθραύσθη τῶνόντι, ὁ φιλόσοφος ἠρκέσθη νὰ προσθέσῃ· σὲ τὸ εἶχα εἰπεῖ. Ταύτης τῆς στωϊκῆς ἀπαθείας ἐπιλαβόμενος ὁ Κέλσος, ἐτόλμησε βραδύτερον νὰ ἐρωτήσῃ τοὺς Χριστιανούς· εἶπέ τι τοσοῦτον θαυμαστὸν ὁ ὑμέτερος Χριστὸς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μαρτυρίου αὐτοῦ; Εἰς δ' ὁ Ὁριγένης ἀπεκρίθη ἀπλῶς, ὅτι ὁ Θεὸς ἡμῶν οὐδὲν εἶπεν, ὅπερ ἔτι θαυμαστότερον.

Ὡστε ἀμιλλὰ τις ὑπῆρχε τότε μεταξὺ ἐθνικῶν καὶ Χριστιανῶν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, ἀμιλλὰ ὅμως ἐξ ἧς ἔμελλε νὰ ἐπικρατήσῃ ἐπὶ τέλους οὐχὶ τὸ δόγμα τῆς φιλοσοφίας, ἀλλὰ τὸ τῆς θρησκείας δόγμα. Μία δὲ τῶν μυρίων ἀποδείξεων τῆς ἀμίλλης ταύτης εἶναι καὶ ὁ πρὸς τὸν Θεὸν ὕμνος, ὃν ἔγραψε μὲν ὁ Ἐπίκτητος, ἠδυνάμεθα δὲ νὰ ὑπολάβωμεν ὡς ἐξεληθόντα ἐκ τῶν χειλέων τοῦ Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ, διὰ τε τὴν εὐλάβειαν τοῦ αἰσθήματος καὶ τὴν χάριν τοῦ λόγου καὶ τὴν ἔντονον εἰς τοὺς πολλοὺς ὑπόμνησιν τοῦ καθήκοντος.

II**

Ἴδου ὁ ὕμνος καὶ ἡ προτροπὴ τοῦ Ἐπικτήτου· «Εἶ γὰρ νοῦν εἶχομεν, ἄλλο τι ἔδει ἡμᾶς ποιεῖν καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ, ἢ ὑμνεῖν τὸ Θεῖον, καὶ εὐφημεῖν, καὶ ἐπεξέρχεσθαι τὰς χάριτας; οὐκ ἔδει καὶ σκάπτοντας, καὶ ἀροῦντας, καὶ ἐσθιοντας, ἄδειν τὸν ὕμνον τὸν εἰς τὸν Θεόν; Μέγας ὁ Θεός, ὅτι ἡμῖν παρέσχεν ὄργανα τοιαῦτα, δι' ὧν τὴν γῆν ἐργασάμεθα· μέγας ὁ Θεός, ὅτι χεῖρας δέδωκεν, ὅτι κατάποιεν, ὅτι κοιλιάν, ὅτι αὐξέσθαι λεληθότως, ὅτι καθεύδοντας ἀναπνεῖν. Ταῦτα ἐφ' ἐκάστου ἐφουμνεῖν ἔδει, καὶ τὸν μέγιστον καὶ θεϊότατον ὕμνον ἐφουμνεῖν, ὅτι τὴν δύναμιν ἔδωκε τὴν παρακολουθητικὴν τούτοις, καὶ ὁδῶ χρηστικὴν. Τί οὖν; ἐπεὶ οἱ πολλοὶ ἀποτετύφλωσε, οὐκ ἔδει τινὰ εἶναι τὸν ταύτην ἐκπληροῦντα τὴν χώραν, καὶ ὑπὲρ πάντων ἄδοντα τὸν ὕμνον τὸν εἰς τὸν Θεόν; τί γὰρ ἄλλο δύναμαι γέρον χωλός, εἰ μὴ ὑμνεῖν τὸν Θεόν; εἰ γοῦν ἀηδῶν ἤμην, ἐποίουν [ἄν] τὰ τῆς ἀηδόνος· εἰ κύκνος, τὰ τοῦ κύκνου. Νῦν δὲ λογικός εἰμι, ὑμνεῖν με δεῖ τὸν Θεόν· τοῦτό μου τὸ ἔργον ἐστὶ, ποιῶ αὐτό· οὐδ' ἐγκαταλείψω τὴν τάξιν ταύτην, ἐφ' ὅσον ἂν δίδωται· καὶ ὑμᾶς ἐπὶ τὴν αὐτὴν ταύτην ᾠδὴν παρακαλῶ.»

Ἡ ἀνάγνωσις τερπνῶν ἅμα καὶ ὠφελίμων βιβλίων εἶνε ἐν τῶν ἰσχυροτέρων πρὸς ἠθοποίησιν τοῦ λαοῦ μέσων, εἶνε ἡ διανοητικὴ τροφή, ἡ

ἀπαραιτήτως ἀναγκαία πρὸς συντήρησιν τῶν ἰδιοτήτων τοῦ νοῦς καὶ τῆς καρδίας ἃς ἤδη τις ἀπέκτησε καὶ πρὸς περαιτέρω ἀνάπτυξιν αὐτῶν, τροφή, ἄνευ τῆς ὁποίας καὶ αἱ καλλίτεροι ἰδιότητες κατὰ μικρὸν ἀτροφοῦσι καὶ φθίνουσιν.

Δ. Σ. ΜΑΥΡΟΚΟΡΑΪΟΣ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ

ΒENIAMIN ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ

Ὁ Βενιαμὶν Φραγκλῖνος, δέκατος ἑβδομος καὶ ὑστερότοκος υἱὸς πτωχῆς τινος τεχνιτῶν οἰκογενείας, ἀποτελεῖ ἐν τῶν μεγαλητέρων παραδειγμάτων περὶ τοῦ τί δύναται ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἡ φιλεργία, ἡ καρτερία, ἡ φιλομάθεια, ὅταν ἦναι ἠνωμένοι μετὰ τιμίων καὶ ὑψηλῶν αἰσθημάτων.

Ὁ Βενιαμὶν Φραγκλῖνος ἐγεννήθη ἐν Βοστώνι τῆς νέας Ἀγγλίας, κατὰ τὸ ἔτος 1706. Ὁ πατήρ του ἦτον κηροποιός, καὶ εἰς τὸ ἔργον τοῦτο εἰργάσθη κατὰ πρότον καὶ ὁ νέος Βενιαμίν. Τὸ ἀηδίασεν ὅμως ταχέως, καὶ ὑπηρετήσε παρά τινι τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ, ὄντι τυπογράφῳ. Ὡς τυπογράφος ἐργάτης εἰργάσθη καὶ ἐν Φιλαδέλφειᾳ καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ. Μετὰ ταῦτα κατώρθωσε νὰ συστήσῃ ὁ ἴδιος τυπογραφεῖον. Ἐκ τῆς εἰς τὰ πρόσω ἀναγνώσεως τῆς παρούσης βιογραφικῆς ἐκθέσεως, ἧτις ὀφείλεται εἰς τὸν ἐξεσηκημένον κάλαμον διασώμου πολιτικοῦ ἀνδρὸς, τοῦ γάλλου Ἐδουάρδου Λαβουλαί, θέλει μάθει ὁ ἀναγνώστης πῶς, ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματος τούτου, τοῦ τοσαύτην σχέσιν καὶ συνάφειαν ἔχοντος πρὸς τὰ γράμματα καὶ τὴν παιδείαν, ὁ Φραγκλῖνος ἠδυνήθη νὰ τελειοποιήσῃ τὰς γνώσεις του, καὶ ἔθεσε τὰς πρώτας βάσεις τοῦ πολιτικοῦ καὶ ἐπιστημονικοῦ του βίου. Ἐκλεχθεὶς Μέλος τῆς Γενικῆς Συνελεύσεως τῆς Φιλαδέλφειας, ἐστάλη παρ' αὐτῆς, ὡς πράκτωρ, εἰς Ἀγγλίαν, ὅπου ἡ παρ' αὐτοῦ γενομένη μεγάλη ἀνακάλυψις τῶν θεωριῶν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ καὶ ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῶν εἰς τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ ἀλεξικεραυνικοῦ μηχανήματος προπαρεσκευάσαν εἰς αὐτὸν ἕξοχον ὑπόδοχὴν παρὰ τοῖς ἐπισημοτέροις τῶν Ἀγγλῶν. Ἐμεινεν ἐν Ἀγγλίᾳ πέντε ἔτη, καὶ, ἐπιστρέψας εἰς Ἀμερικὴν, ἐδέχθη τὰς εὐχαριστίας τῶν συμπολιτῶν του δι' ἃς ἀπέδωκεν εἰς τὴν κοινωνίαν ὑπηρεσίας. Ὅτε, κατὰ τὸ 1764, ἐπανῆλθε πάλιν εἰς Ἀγγλίαν, ἠρωτήθη ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἀποικίας. Αἰ ἐν Ἀμερικῇ ταραχαὶ ἤρχιζαν· ὁ Φραγκλῖνος πάντα λίθον ἐκίνησεν ἵνα ἀποτρέψῃ τοὺς ὑπουργοὺς ἐκ τῶν κατὰ τῆς ἀποικίας προταθέντων αὐστηρῶν μέτρων. Κατὰ τὸ 1775, ὅτε ἐπέστρεψεν εἰς Ἀγγλίαν, τὸ πολιτικὸν του στάδιον ἔγεινε σπουδαιότερον. Ἐκλεχθεὶς ἐν τῇ Νομοθετικῇ Συνελεύσει ἀντιπρόσωπος, ἔλαβε μέγιστον μέρος εἰς